

Kjære brødre og søstre!

Det er med stor glede vi igjen feirer minnedagen for den hellige Josemaría. Hvert år prøver vi å velge et aspekt fra hans hellige liv, noe som kan lyse opp vår vei til hellighet. Men det er ikke lett å velge et aspekt blant så mange mulige. De som skriver bøker vet hvor vanskelig det er å skrive de første linjene. De første ordene bør presentere bokens innhold, vekke lesernes interesse og oppmuntre dem til å lese hele boken.

Den hellige Josemaría begynte sin mest kjente bok – *Veien* – med dette punktet: «Ditt liv må ikke være forgjeves. Vær til nytte. La det bli et spor etter deg. Lys med lyset fra din tro og din kjærlighet.» (*Veien*, nr. 1) Det er lett å se et livsprosjekt i disse ordene, en innbydelse eller et kall til å svare på Guds kjærlighet med større sjenerøsitet.

Den katolske kirkes katekisme begynner også med en paragraf som er et prosjekt for hele livet: «Gud, som er uendelig fullkommenhet og uendelig salighet, skapte i frihet mennesket for å gi det del i salighet og liv hos seg, slik Han i sin godhet hadde villet det. Derfor står Han, overalt og til alle tider, mennesket nær. Han kaller på det, hjelper det å søke Ham, kjenne Ham og elske Ham av all sin kraft.» (*Den katolske kirkes katekisme*, § 1) Det dreier seg om samme prosjekt: å oppdage Guds kjærlighet og svare på den.

Da den hellige Josemaría merket at Gud kalte ham, var han i tenårene og visste ikke helt hva dette kallet ville innebære, men han var sikker på at det handlet om kjærlighet. Han forsto at Gud hadde en plan for ham, at det var noe som Gud hadde planlagt for ham helt fra begynnelsen av, før verden ble til, som den hellige Paulus skriver i brevet til efeserne. Og han tok konkrete avgjørelser for å bli mer tilgjengelig og lydhør overfor Guds vilje. Josemaría begynte å gå oftere til messe, viet mer tid til indre bønn og begynte fremfor alt å be om lys for å kunne se Guds vilje. Det tok flere år inntil Gud lot ham se Opus Dei i 1928, da han var 26 år gammel. Josemaría var trofast overfor denne kjærligheten hele sitt liv.

Den hellige pave Johannes Paul II sa om den hellige Josemaría: «Kjærligheten til Guds vilje var et kjennetegn ved Opus Deis grunnlegger. Et sikkert tegn på hellighet er jo trofasthet overfor Guds vilje helt til det siste. Herren har et livsprosjekt for hver og en av oss. Til hver enkelt gir han et oppdrag her på jorden. Et hellig menneske kan ikke i sin villeste fantasi forestille seg selv utenfor Guds plan, men lever ene og alene for å virkeliggjøre den.» (Tale til pilgrimmene ved den hellige Josemarías helgenkåring 7.10.2002)

I den første lesningen hørte vi en del av denne vidunderlige planen som Gud har for oss mennesker: Gud har skapt oss av kjærlighet og gitt oss alt vi trenger for å kunne søke, bli kjent med og elske ham. Gud gir oss fornuft for at vi kan bli kjent med ham og vilje for å kunne elske ham. Han har gitt oss friheten som en fantastisk gave, som et redskap, noe som er nødvendig for å kunne elske.

For to måneder siden var Opus Deis prelat, msgr. Fernando Ocáriz, på besøk i Stockholm. Mange av oss hadde anledning til å treffe ham og lytte til hans dype ord, nettopp om friheten. Han snakket om hvordan man pleier å definere frihet som en evne eller mulighet til å velge, og det er rett. Men det viktigste er ikke bare å kunne velge, men hvordan man velger, altså å velge av egen fri vilje, befridd fra andres påvirkning.

«Men vår frihet er begrenset og kan ta feil», ettersom den er skapt. Etter syndefallet ble også vår fornuft og vår vilje svekket og har vanskeligere for å identifisere det som er godt og å velge det. Det berømte ordspråket på Aula Magna i Uppsala har mye med dette å gjøre: «Å tenke fritt er stort, men å tenke rett er større»: friheten finnes for å gjøre det rette.

«Jo mer godt man gjør, jo friere blir man. Det finnes bare sann frihet når man tjener det gode og det rette.» Vår indre frihet kan altså nå mye lengre når vi velger å gjøre alt av kjærlighet, når vi vil tjene det gode og det rette.

Det er en ting vi beundrer i helgenenes liv: hvordan de har evnet å elske Gud og være trofaste mot ham til tross for all motstand, store vanskeligheter og til og med martyriet. Fiendene kunne ikke hindre deres bevegelserfrihet, de kunne sette dem i fengsel, men de lyktes ikke i å fjerne deres indre frihet til å elske.

Den hellige Josemaría forkynte bestandig verdien av den indre frihet og han viste at det er mulig å gjøre alt av kjærlighet. Med andre ord kan vi se Guds vilje bak alt som skjer, og derfor kan vi identifisere oss med Guds vilje og elske den selv om den iblant handler om ting som kan koste oss mye.

Det eneste virkelig onde er synden, og nettopp synd er alltid et feil valg vår frihet tar. Å synde betyr «å si nei til Guds kjærlighets plan». Josemaría skrev for eksempel i *Veien*: «Si til kroppen din: jeg foretrekker å ha deg som slave fremfor å være slavebundet av deg» (*Veien*, nr. 214). Å følge Kristus betyr ikke at man mister friheten, men snarere at man bruker friheten på best mulig måte. «Herren ødelegger ikke menneskenes frihet. Det er nettopp han som gjør oss frie. Derfor vil han ikke tvinge et svar på oss, han vil ha beslutninger som kommer fra det innerste i våre hjerter.»

Josemaría forsto altså friheten som et verktøy for noe, ikke som et mål i seg selv. Han uttrykte dette da han viet *Opus Dei* til Jesu hjerte: «At vi ikke har noen annen frihet enn friheten til å elske deg, å Herre»: Dette er den dypeste sannheten om friheten: å alltid og frivillig velge å elske Gud. Den hellige Josemaría hadde dette som motto i hele sitt liv, og vi kan være sikre på at han vil hjelpe oss til å følge hellighetens vei på samme måte.

«Jeg er Herrens tjenerinne,» svarte Maria engelen ved bebudelsen. Hun underordnet seg helt og fullt Guds plan, derfor er hennes storhet en konsekvens av hennes ydmykhet. «Store ting har den Mektige gjort mot meg» synger hun i *Magnificat*. Gud kommer også til å gjøre store ting gjennom oss hvis vi frivillig følger denne veien.